

DODIE | O SUTĂ UNU
SMITH | DALMAȚIENI

Lătratul
de seară

Dodie Smith (3 mai 1896 – 24 nov. 1990) s-a născut în Lancashire, Anglia. Înconjurată de oameni cu mari afinități pentru teatru, fetița primește în familie o educație riguroasă în această direcție, sala de teatru devenind un loc frecventat cel mai adesea alături de bunicul ei. La zece ani Dodie scrie prima ei piesă de teatru, iar în adolescență primește câteva roluri în spectacole puse în scenă în Manchester. După absolvirea școlii de fete St. Paul în 1914, Dodie Smith urmează cursurile Academiei de Artă Dramatică.

Pasiunea pentru scris a fost valorificată în numeroasele piese de teatru, romane, scrieri autobiografice și scenarii, cu toate acestea Dodie Smith rămâne cunoscută publicului mai ales pentru cartea pentru copii *O sută unu dalmațieni*, ecranizată mai târziu de studiourile Disney.

David Roberts (născut în 1970, la Liverpool) realizează ilustrații pentru cărți destinate copiilor. După ce schimbă mai multe locuri de muncă, unde aranjează rafturi, prăjește ouă, spală părul clienților, face figurație și cafea, David Roberts reușește într-un final să-și urmeze visul: acela de a face ilustrație de carte.

Colaborează cu numeroși autori, printre care Jacqueline Wilson, Tom Baker, Julia Donaldson, Paul Fleischman.

**DODIE
SMITH**

**O SUTĂ UNU
DALMAȚIENI**

Ilustrații de David Roberts

Traducere din engleză
de Stela Gheție

Cupluri fericite

Nu cu mult timp în urmă, locuia la Londra un tânăr cuplu de câini dalmațieni, proaspăt căsătoriți, pe nume Pongo și Doamna (Missis) Pongo. (La căsătorie, Missis luase numele lui Pongo pe lângă numele ei, dar cei mai mulți oameni continuau s-o strige Missis.) Aveau norocul să stăpânească doi oameni proaspăt căsătoriți, pe nume domnul și doamna Dearly, două ființe blânde, ascultătoare și neobișnuit de inteligente – aproape canine uneori. Înțelegeau un număr destul de mare de lătrături: lătrăturile pentru „Afară, vă rog!“, „Înăuntru, vă rog!“, „Cina, și un pic mai repede, vă rog!“ și „Ce-ați zice de-o plimbare?“ Și chiar și atunci când nu pricepeau, izbuteau adesea să ghicească – dacă te uitai la ei cu o privire simțitoare sau zgârmănai nerăbdător cu lăbuța. La fel ca multe alte îndrăgite ființe omenești, aveau convingerea că ei sunt stăpânii câinilor, în loc să-și dea seama că, dimpotrivă, câinii erau stăpânii lor. Pongo și Missis găseau acest lucru

amuzant și emoționant și-i lăsau pe oamenii lor de companie să-și închipuie că era și adevărat.

Domnul Dearly, care lucra într-un birou în centru, era foarte bun la aritmetică. Mulți îl numeau un vrăjitor al finanțelor – titlu care nu înseamnă același lucru cu un vrăjitor într-ale magiei, deși uneori cele două tipuri de magie seamănă destul de mult. La vremea când începe povestea, domnul Dearly era destul de neobișnuit de bogat dintr-un motiv destul de neobișnuit. Făcuse guvernului un mare serviciu (ceva care avea de-a face cu ștergerea datoriei naționale) și, drept răsplată, fusese scutit de plata impozitului pe venit toată viața. În plus, guvernul îi pusese la dispoziție o casă pe Cercul Exterior al Regent's Park – numai bună pentru un om însurat, și cu doi câini.

Înainte de căsătorie, domnul Dearly și Pongo locuiseră într-un apartament de burlac, unde îi îngrijea bătrâna bună a domnului Dearly, Nanny Butler. Doamna Dearly și Missis locuiseră și ele într-un apartament de burlac (apartamente de burlăcițe ne-existând) unde veghea asupra lor bătrâna bună a doamnei Dearly, Nanny Cook. Câinii și oamenii lor de companie se cunoscuseră în același timp și consumaseră o dublă logodnă nespuse de fericită, dar cu toții se arătară nițel îngrijorați de soarta celor două bone, Nanny Butler și Nanny Cook. Ar fi fost numai bine dacă cei doi Dearly ar fi pornit să întemeieze

o familie, și mai ales dacă aveau gemeni, câte un copil pentru fiecare bonă, dar până atunci, ce aveau să facă cele două femei? Căci, cu toate că puteau să pregătească micul dejun și să servească pe tăvi farfuriile cu mâncare, nici una dintre ele nu era în stare să facă menajul într-o casă atât de cochetă precum cea din Regent's Park, unde soții Dearly sperau să-și invite prietenii la cină.

Și atunci s-a întâmplat ceva. Nanny Cook și Nanny Butler s-au întâlnit și, după câteva minute de totală neîncredere, s-au plăcut enorm una pe cealaltă, și s-au pus pe râs la auzul propriilor lor nume, care însemnau Bona Bucătaru și Bona Majordomu.

— Ce păcat că nu suntem și în realitate bucătăreasă și majordom, a spus Nanny Cook.

— Da, de asta ar fi nevoie acum, a zis Nanny Butler.

Și atunci le-a venit o Idee Măreață: Nanny Cook (Bona Bucătaru) avea să învețe să gătească pentru a deveni o adevărată bucătăreasă, iar Nanny Butler (Bona Majordomu) urma să învețe toate lucrurile pe care le are de făcut un majordom.

— Dar ai să fii de fapt o cameristă, a spus Nanny Cook.

— Nici gând, a răspuns Nanny Butler. Nu am siluetă de așa ceva. Voi fi un majordom în toată regula – și am să fiu valetul domnului Dearly, treabă pentru care nu-mi trebuie nicio pregătire, fiindcă asta fac din ziua în care s-a născut.

Așa încât atunci când cei doi Dearly și cei doi Pongo se înapoiară acasă din călătoria de nuntă, Nanny Cook și Nanny Butler, perfect instruite, îi așteptau gata să-i ia în primire în căsuța lor de lângă Regent's Park.

Faptul că Nanny Butler purta pantaloni era destul de neobișnuit pentru o bonă.

— Oare n-ar fi mai potrivită o rochie neagră cu un șorț alb cu volan, frumos apretat? întrebă timid doamna Dearly.

O făcu pe un ton puțin speriat, fiindcă Nanny Butler nu fusese bona ei.

— Majordom fără nădragi nu se poate, răspunse Nanny Butler categorică. „Dar am să-mi iau un șorț cu volan chiar mâine. Cu siguranță că-mi va da o notă de originalitate.

Și chiar așa se întâmplă.

Cele două bone îi avertizară că nu se așteptau să li se spună în continuare „bonă“, ci, așa cum se obișnuiește să li se spună ajutoarelor din casă, pe numele de familie. Dar, deși e cu putință să-i spui unei bucătărese doamna Bucătaru, este cu neputință să-i spui unui majordom doamna Majordomu, așa că celor două bone li se spuse în continuare „bonă dragă“, la fel ca mai înainte.

La câteva săptămâni după întoarcerea fericitelor cupluri din luna de miere, se întâmplă ceva și mai fericit. Doamna Dearly îi duse pe Pongo și pe Missis la St. John's Woods,

de cealaltă parte a parcului, unde îi făcură o vizită prietenului lor, Bunul Veterinar. Se întoarse cu vestea bună că Pongo și Missis aveau să devină în curând părinți. Cățelușii urmau să se nască peste o lună.

Bonele îi pregătiră lui Missis un prânz zdravăn, cum are nevoie o viitoare mămică, iar lui Pongo, un prânz la fel de zdravăn, ca să nu se simtă neglijat (așa cum li se întâmplă uneori viitorilor tătici de cățeluși). Apoi, amândoi câinii se întinseră cât erau de lungi pe divanul din camera de zi, unde traseră un pui de somn strașnic. Când se întoarse domnul Dearly de la birou, numai bine erau și câinii treji și vioi, gata să iasă la plimbare.

— Hai să mergem toți la plimbare, să sărbătorim, spuse domnul Dearly după ce auzi vestea.

Nanny Cook spuse că cina era aproape gata, iar Nanny Butler spuse că nu i-ar prinde rău un pic de mișcare, așa că o luară frumușel cu toții pe Cercul Exterior.

Cei doi Dearly mergeau înainte. Doamna Dearly arăta foarte elegant în taiorul ei verde, o piesă de rezistență din trusoul ei de nuntă, în vreme ce domnul Dearly purta sacoul lui vechi de tweed, cunoscut sub numele de jacheta-de-plimbat-câinele. (Domnul Dearly nu era un bărbat chipeș, dar avea genul de figură de care nu te plictisești.) În urma lor mergeau cei doi dalmațieni, cu o ținută nobilă care i-ar fi putut face campioni dacă domnul Dearly n-ar fi avut impresia că întrecerile de frumusețe i-ar fi

plictisit – ca și pe el, de altfel. Aveau capete splendide, umeri frumoși, picioare puternice și cozi impresionante. Petele care le stropeau trupurile erau negre ca tăciunele, de mărimea unei monede de doi șilingi, ceva mai mici pe cap, picioare și coadă. Boturile și cercurile din jurul ochilor erau negre și lucioase. Missis avea o expresie cuceritoare. Pongo, deși născut să conducă, avea o scânteie jucăușă în privire. Mergeau la pas, unul lângă altul, cu mare demnitate, punându-i pe cei doi Dearly în lesă numai la traversări. Nanny Cook (durdulie) în uniforma ei albă și Nanny Butler (și mai durdulie) în pantaloni și cu un frac bine croit, peste care purta șorțulețul cu volane, încheiau cortegiul.

Era o seară splendidă de septembrie, fără vânt și foarte pașnică. Parcul și casele vechi de vizavi, vopsite în crem, se încălzeau în lumina aurie a apusului. Se auzeau multe sunete, dar niciun zgomot. Strigătele copiilor ieșiți la joacă și vuietul traficului londonez erau mai potolite ca de obicei, parcă înfășurate în pluș de gingășia serii. Pășările își fluierau ultimele triluri din zi și ceva mai sus pe Cercul Exterior, în casa unui cunoscut compozitor, cineva cânta la pian.

— Am să-mi amintesc plimbarea asta fericită cât oi trăi, spuse domnul Dearly.

În clipa aceea, un claxon cât se poate de strident sparse liniștea. O mașină mare rula în goană către ei. Se opri

în fața unei case arătoase, aflate un pic înaintea lor, și o femeie înaltă se dădu jos din automobil, urcând treptele de la intrare. Purta o rochie de mătase de un verde-strălucitor, mulată, câteva șiraguri de rubine, și o haină simplă-simplă de hermină albă care-i ajungea până la pantofi roșii, de lac, cu tocuri foarte înalte. Avea pielea întunecată, ochii negri cu o sclipire roșiatică în ei și nasul foarte ascuțit. O cărare pe mijloc îi împărțea sever părul în două jumătăți neobișnuite – una albă și cealaltă neagră.

— Aoleu, asta-i Cruella de Vil, spuse doamna Dearly. Am fost colege la școală. Au exmatriculat-o pentru că a bătut cerneală.

— Nu e cam stridentă? spuse domnul Dearly, care voia să fi făcut cale întoarsă.

Dar femeia înaltă o zărise deja pe doamna Dearly și coborî treptele pentru a-i ieși în întâmpinare. Așa că doamna Dearly nu avu încotro și i-l prezintă pe domnul Dearly.

— Vino să-ți fac cunoștință și cu soțul meu, spuse femeia.

— Dar văd că te pregătești să pleci, îi răspunse doamna Dearly, uitându-se la șoferul care aștepta lângă portiera deschisă a mașinii celei mari, parcate lângă trotuar. Era vopsită în dungi albe și negre – destul de ostentativ.

— Nu e nicio grabă. Insist!

Cele două bone anunțară că ele se vor întoarce acasă pentru a începe pregătirile de cină și vor lua câinii cu ele, dar femeia cea înaltă spuse că trebuie să intre și câinii.

— Sunt atât de frumoși, încât aș vrea să-i vadă și soțul meu, spuse ea.

— Care e numele tău de familie acum, Cruella? întreabă doamna Dearly în timp ce străbăteau o sală verde de marmură care dădea într-un salon cu marmură roșie.

— Mă cheamă tot Cruella de Vil, răspunse ea. Sunt ultima din familia mea și l-am pus pe soțul meu să-și schimbe numele după mine.

În momentul acela, haina simplă-simplă de hermină albă îi alunecă de pe umeri. Doamna Dearly se aplecă și-o ridică de pe pardoseala de marmură.

— Ce haină frumoasă. Dar cred că o să-ți fie prea cald cu ea în seara asta.

— Nicio blană nu mi se pare prea călduroasă, răspunse Cruella. Port blănuri tot timpul anului. Dorm pe cearșafuri de hermină.

— Ce plăcut, spuse doamna Dearly politicoasă. Se spală ușor?

Cruella nu păru să audă această remarcă.

— Ador blănurile, continuă ea, trăiesc pentru blănuri! De-aia m-am măritat cu un blănar.

Atunci intră în încăperea domnului de Vil, un om mărunț, cu un aer îngrijorat, care părea să nu știe nimic altceva în afară de meseria lui. Cruella îl prezintă și apoi spune:

— Unde sunt cei doi câini încântători?

Pongo și Missis, cam roși de foame, se așezaseră sub pianul cu coadă. Pereții de marmură roșie îi trimiteau cu gândul la niște cotlete în sânge.

— În curând vor avea pui, spuse doamna Dearly fericită.

— Nu mai spune? Ce bine! spuse Cruella. Haideți încoace, cuților!

Politicoși, Pongo și Missis o ascultară.

— Nu-i așa că ar ieși o haină splendidă din ei? îi spuse Cruella bărbatului ei. De primăvară, peste un costum negru. Nu ne-am gândit niciodată să facem haine din blană de câine.

Pongo scoase un lătrat scurt, amenințător.

— A fost doar o glumă, Pongo dragă, spuse doamna Dearly, bătându-l ușurel cu mâna pe spinare.

Apoi îi spuse Cruellei:

— Uneori sunt convinsă că înțeleg fiecare cuvânt pe care-l spunem.

Dar de fapt nu credea. Însă era adevărat.

Cel puțin, era adevărat când venea vorba de Pongo. Missis nu înțelegea chiar atât de multe cuvinte omenești ca soțul ei. Dar gluma Cruellei o înțelese, și i se păru

deosebit de proastă. Cât despre Pongo, fu de-a dreptul cuprins de furie. Cum putea să facă un banc atât de stupid în fața soției lui care aștepta să nască?! Se bucură că Missis nu păru să se necăjească prea tare.

— Trebuie să veniți la noi la cină, spuse Cruella. Sâmbăta viitoare.

Cum doamna Dearly nu găsi o scuză potrivită (era o persoană foarte sinceră), acceptă. Apoi se scuză spunând că nu trebuie să-i mai țină pe cei doi de Vil de la treburile lor.

Pe când treceau prin holul de la intrare, o pisică albă persană, deosebit de atrăgătoare, tâșni printre picioarele lor și fugi în sus pe scări. Doamna Dearly comentă admirativ.

— Mie nu-mi prea place de ea, zise Cruella. Aș îneca-o dacă n-ar costa o groază de bani.

Pisica întoarse capul de unde se afla pe scară și scui-pă mânioasă, șuierând amenințător. Ar fi putut să fie o amenințare îndreptată către Pongo și Missis – sau poate nu.

— Vreau să-mi spui ce părere ai de noul meu claxon, zise Cruella pe când coborau cu toții treptele de la intrare. E cel mai puternic claxon din Anglia.

Trecu prin fața șoferului și apăsă ea însăși claxonul, făcându-l să țipe îndelung. Pongo și Missis aproape că asurziră.

— Admirabili, admirabili câini, le spuse Cruella în timp ce urca în mașina ei cu dungi albe și negre. S-ar asorta atât de bine cu mașina mea și cu părul meu alb cu negru.

Șoferul despături un pled de zibelină pe care-l așeză peste picioarele celor doi de Vil și mașina vărgată demară.

— Mașina asta arată ca o trecere de pietoni cu motor, spuse domnul Dearly. Prietena ta avea părul la fel și când erați colege?

— Nu era prietena mea, mi-era frică de ea, spuse doamna Dearly. Da, tot așa avea părul. Purta o coadă albă și o coadă neagră.

Domnul Dearly se gândi ce noroc avea că era însurat cu doamna Dearly și nu cu Cruella de Vil. Îi era milă de soțul ei. Pongo și Missis nutreau aceeași milă față de pisica ei albă.

Între timp, lumina aurie a apusului dispăruse, lăsând loc amurgului albastrui. Parcul era aproape pustiu și un îngrijitor striga: „Toată lumea afară, afară!“ cu o voce absentă. Pajiștile care fuseseră bătute de soare toată ziua răspândeau un miros ușor de fân, iar dinspre lac venea o mireasmă de alge și apă. Toate casele de pe Cercul Exterior în care erau adăpostite birourile guvernului fuseseră închise peste noapte. Nicio lumină nu lucea la ferestre. Dar soții Dearly puteau vedea luminile prietenoase de la ferestrele casei lor, și în curând Pongo și Missis

putură adulmeca mirosul delicios al cinei. La scurt timp, soții Dearly simțiră și ei că le lăsa gura apă.

Ajunși în fața casei, se opriră o clipă privind în bucătărie printre gratiile de fier de la fereastră. Deși era la subsol, nu era deloc întunecoasă. Avea o ușă și două ferestre mari care dădeau într-o curte pavată, așa cum sunt cele care se găsesc în fața majorității caselor londoneze. Termenul obișnuit pentru aceste curți de la subsol este de „curte interioară”. Un șir îngust de trepte urca de la curtea interioară până la nivelul trotuarului.

Cei doi Dearly și cei doi Pongo se gândeau ce frumoasă este bucătăria lor. Era luminoasă, cu pereți albi, linoleum roșu pe jos și un dulap de veselă în care troseau farfurii și cești cu picățele albastre. Avea o mașină de gătit electrică ultramodernă și o sobiță ca pe timpuri, care să le țină mulțumite pe cele două bone. Nanny Cook pregătea ceva la cuptor, iar Nanny Butler clădea farfuriile pe platforma micului lift de marfă care le ridica prin podea, apărând ca prin magie direct în sufragerie. Lângă foc se aflau două coșuri căptușite cu perne pentru cei doi câini. Două porții apetisante de mâncare aburindă erau deja în castroane strălucitoare, așteptându-i pe Pongo și Missis.

— Sper că n-am obosit-o prea tare pe Missis, spuse domnul Dearly în timp ce deschidea ușa de la intrare.

Missis ar fi vrut să spună că în viața ei nu se simțise mai bine. Cum însă nu putea să vorbească, încercă să arate ce

simțea și o zbughi spre bucătărie, dând veselă din coadă. La fel făcu și Pongo, nerăbdător să înfulece delicioasa cină și să tragă un pui de somn zdravăn alături de draga lui Missis, încălzit de flăcările din vatră.

— Mi-ar plăcea să avem și noi cozi din care să dăm, spuse domnul Dearly.